

El País Valencià es reivindica

Després de l'èxit del primer volum, arriba el nou lliurament de 'País Valencià, segle XXI': nous punts de meditació sobre present i futur que qüestionen el dibuix de la realitat basat en la renúncia i basteixen un pensament disposat a "recuperar el país".

“L'espero immediat d'aquesta temptativa de repensar aspectes centrals de la nostra realitat ha vingut de la mà d'algunes estratègies maldestres i profundament errades de bandejar referents bàsics de la nostra història recent, en un exercici tan estèril com contraproductiu d'atansar-se al terreny de joc definit pel poder.”

A la introducció del segon volum de la sèrie *País Valencià, segle XXI* que, amb el subtítol de *Noves reflexions crítiques*, acaba de sortir a la llum, els tres editors (Antoni Furió, Gustau Muñoz i Pau Viciano) resumeixen les raons que els van impulsar a crear aquest espai de raonament i debat. El primer lliurament de la sèrie ja va servir per revitalitzar una reflexió que a estones semblava deserta. L'aparent unanimitat en qüestions clau per a la configuració i la identitat i els vincles i el futur del País Valencià quedava desmuntada per la diversitat de veus amb coses a dir que van trobar espai als fulls editats per la Universitat de València (UV) i Valencians pel Canvi i que reclamaven obertura de compàs més enllà de les consignes repetides amb constància digna de millor em-

presa per l'establishment indígena i els seus diversos altaveus. Ara se n'hi han sumat 21 més. I ja s'anuncia un tercer volum. La cosa s'anima.

És interessant de llegir tots dos (i aviat tres) llibres sencers. Per trobar-hi matisos i agudeses i discrepàncies i etcètera. De moment, però, us oferim alguns extractes d'algunes de les aportacions. A més de les veus que extractem, també hi han escrit l'editora Rosa Serrano, l'escriptora Carme Miquel, el professor de la Universitat d'Alacant (UA) Manuel Alcaraz, la periodista Rosa Solbes, el periodista i escriptor Xavier Aliaga, l'economista Josep Sorribes, l'historiador Marc Baldó, l'escriptor Ignasi Mora, el catedràtic de Periodisme de la UV Josep Lluís Gómez Mompert, el periodista Manuel S. Jardí, Vicenç M. Rosselló i Josep Iborra, que n'ha escrit l'epíleg. Hem deixat per al final la col·laboració de Mavi Dolz, desapareguda recentment. A tall de petit homenatge.

VICENT OLMOS

Historiador i editor

“Fuster va dir la seua i caldria contextualitzar la seua obra. Rellegir-lo per discutir-hi o per assentir-hi no ho hauríem de deixar de fer, si més no pel que això tindrà d'astorant, d'higiènic... Desautoritzar-lo, simplement per assemblar-nos als qui ens governen –ahir o avui–, ni que siga amb el bon propòsit de millorar resultats electorals, no és més que una manera de suïcidar-se com a poble. Avançar sols, independentment de la cultura catalana, ens aboca a la desaparició: 'l'orella suïcida del particularisme'.”

RAFAEL XAMBÓ

Músic i professor de sociologia de la UV

“Resulta curiós que a alguns els preocupe més la conveniència d'adoptar exclusivament el nom particular de la llengua que la defensa de la raó científica i que no se'ls escolte quant a les polítiques de retrocés del valencià que

practica l'actual govern. Resulta curiós també que alguns s'endinsen en una crítica apressada i poc documentada del llegat fusterià sense cap consideració sobre la pervivència i revifalla del franquisme sociològic al País Valencià, sense calcular a qui serveixen aquestes diatribes. O sí que el fan, el càlcul?”

JULI PERETÓ

Professor de bioquímica de la UV

“Per tal d'amagar aquest fiasco polític reiterat i colossal, s'han de seguir els cànons del victimisme que tant s'estila per ací: cal donar la culpa de tots els fracassos als *altres*, cal amagar la mediocritat i la incompetència pròpies amb un oportú i fantasmal *altre*. Que no podem o no sabem desplegar polítiques eficaces en matèria educativa i sanitària? La culpa és del govern central. Que no hi ha manera d'assolir un mínim èxit electoral al voltant d'una idea moderna de valencianisme? La culpa és dels catalanistes, dels fusterians o d'Eliseu. Que no som capaços de plantar cara als censors funcionaris de l'administració? La culpa és de la *mania* de dir-li a la llengua català i no valencià... Ressuscitar una vegada més –i encara pitjor si es fa des de posicions acadèmiques– la falsa i interessada oposició entre les denominacions *valencià* i *català*, seria per afartar-se de riure si no fos perquè resulta patètic i fatigós.”

FRANCESC ESTEVE

Universitat de València, filòleg

“Tot això ha fet que diversos creients en la salvació del valencià per mitjà de la cerca de la genuïtat popular –i ací podem dir que en tots els sentits del mot *popular*– i en el rebuig de qualsevol forma suspecta de 'catalanisme' hagen emprès una cursa –o *carrera*– a veure qui en patenta més, de genuïnitats. Ara aquest escriu *sixanta*; l'altre ressuscita el pronom personal *mos* o exhibeix la variant *peixcatera* en un discurs formal en què parla alhora de

quasivirtualitat i de *capciós*. Un tercer propugna *assentar-se* per a *asseure's* o *despedida* o *quarto* com a formes exclusivíssimes de la valencianitat, com si aquests genuïns castellanismes no fossen compartits per altres dialectes catalans.”

ENRIC BALAGUER

Catedràtic de filologia catalana de la UA

“A hores d’ara resta clar que si volem assegurar el futur de la literatura, hauríem de fer-la coincidir plenament amb el mapa lingüístic. Per això o bé acabem amb la regionalització o bé ella acabarà amb nosaltres.”

VICENT USÓ

Periodista i escriptor

“La història recent demostra ben clarament que les diferents claudicacions que hem fet els valencians, lluny d’afavorir cap model de convivència respectuosa al si de l’estat espanyol, no han servit sinó per a refermar el procés de suplantació nacional que patim. Així les coses, l’única fórmula possible per a oposar-se a tan poderosa maquinària ha de partir, necessàriament, de la coherència identitària que deriva del corpus fusterià i de la unió de les forces ara disperses. Amb un objectiu clar: la consecució d’una certa capacitat d’influència política.”

J.J. PÉREZ BENLLOCH

Periodista

“Això sí, de produir-se el prodigi del canvi, farà falta encara un altre miracle perquè els socialistes siguen sensibles a les requisitòries progressistes i de país, atesa la deriva conservadora dels nous dirigents i la tradicional al·lèrgia a les connotacions nacionalitàries.”

VÍCTOR MACEDA

Periodista d’EL TEMPS

“Ni el PSPV-PSOE ni el Bloc no estan avui en condicions de presentar una alternativa encoratjadora al conjunt de la ciutadania. Els seus projectes aspiren a comandar la realitat construïda pel PP, no a provocar canvis en profunditat. Amb ells a la Generalitat, com a molt hi hauria un divorci amistós amb

FRATS I CAMPS

“Obrir una nova pàgina de la nostra història i recuperar el país és la tasca compartida que ens haurà de convocar”, consideren Antoni Furió, Gustau Muñoz i Pau Viciano.

l’Església. Correm el perill, per tant, que l’etapa post-PP siga un campsisme sense Camps. Quin drama per a Zaplana.”

VICENÇ M. ROSSELLÓ

Catedràtic de geografia humana de la UV

“La por dels Països Catalans s’ha imposat, sobretot, entre els polítics que temen la pèrdua de qualque vot. Jo crec que el votant, en canvi, castiga la simulació, l’engany, la mitja tinta.”

XIMO PUIG

Alcalde de Morella i diputat del PSPV

“La tirania de l’anticatalanisme ha resultat tan absurda com ineficaç per als interessos valencians.

Admetre en conseqüència la realitat d’uns fets comuns sense oblidar en cap cas les singularitats, és un pas que s’ha de fer per superar la fronterització que, a la fi, només actua en detriment de les opcions de futur de tots els territoris de l’arc mediterrani i molt específicament d’aquells que compartim trets culturals essencials. [...]

”És el cas de la participació en xarxes com l’Institut Ramon Llull, que d’una manera institucional organitza –per primera vegada en la història– la potenciació de la llengua arreu del món des d’una visió plural, des del respecte a tots els accents, des de la diversitat

i atenent la urgència de trobar l’espai propi de difusió i promoció internacional. L’absència de la Generalitat Valenciana només pot entendre’s en el context d’un relat de complexos, autoodis i moltes dosis de populisme mesquí.”

JOSEP IBORRA

Escriptor

“Sense polítics no mediatitzats ni hipotecats ni paralyzats per la ideologia dominant, sobretot la que fa referència a la llengua, no hi haurà una alternativa política vàlida per als valencians. Perdre la por a la veritat: aquesta és la qüestió que tenen pendent els polítics que es volen realment valencians.”

MAVI DOLZ

Cap de l’àrea de Llengua i Universitats de l’Institut Ramon Llull

“El País Valencià és un país amb recursos, amb gent, amb problemes. Un país ocupat per la dreta, on parlar sobre la terra, el finançament, la cultura, l’economia o un urbanisme racional és una necessitat imperiosa. L’esquerra no hi ha trobat mai el seu lloc. La dreta ha fet el país culturalment trist, però la base econòmica i humana té grans potencialitats.”

Núria Cadenes